

NIKKI SLOANE

TŘI
NĚŽNÁ
SLŮVKA

TENTOKRÁT PRO CITY NEZBYDE PROSTOR

**TŘI
NĚŽNÁ
SLŮVKA**

THREE SWEET NOTHINGS

Copyright © Nikki Sloane, 2016

All rights reserved

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Sýkorová, 2023

Cover © Daniel Pocar, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3787-1 (pdf)

NIKKI SLOANE

TŘI
NĚŽNÁ
SLŮVKA

přeložila Kateřina Sýkorová

Obsah

První kapitola

Druhá kapitola

Třetí kapitola

Čtvrtá kapitola

Pátá kapitola

Šestá kapitola

Sedmá kapitola

Osmá kapitola

Devátá kapitola

Desátá kapitola

Jedenáctá kapitola

Dvanáctá kapitola

Třináctá kapitola

Čtrnáctá kapitola

Patnáctá kapitola

Šestnáctá kapitola

Sedmnáctá kapitola

Osmnáctá kapitola

Devatenáctá kapitola

Dvacátá kapitola

Dvacátá první kapitola

Dvacátá druhá kapitola

Dvacátá třetí kapitola

Dvacátá čtvrtá kapitola

Dvacátá pátá kapitola

Dvacátá šestá kapitola

Dvacátá sedmá kapitola

Dvacátá osmá kapitola

Dvacátá devátá kapitola

Třicátá kapitola

Třicátá první kapitola

Třicátá druhá kapitola

Třicátá třetí kapitola

Třicátá čtvrtá kapitola

Třicátá pátá kapitola

Třicátá šestá kapitola

Třicátá sedmá kapitola

Třicátá osmá kapitola

Třicátá devátá kapitola

Čtyřicátá kapitola

Čtyřicátá první kapitola

Čtyřicátá druhá kapitola

Čtyřicátá třetí kapitola

Poděkování

Pro mého manžela

První kapitola

KYLE

Svíral jsem v dlani svého ptáka a přejížděl po celé jeho tvrdé délce.

Bolela mě ruka. Už jsem si ho honil nějakou dobu, a přestože můj pohled zůstával upřený na iPad, moje mysl bloudila jinde. Kurva, to porno dneska nedělá, co má. Není skutečné. Vzdechy té holky byly stejně umělé jako její kozy a ten chlap bručel svoje repliky jako neandrtálec. Klepl jsem na obrazovku, vypnul to a frustrovaně iPad zahodil na prázdnou půlku své postele.

Dobře, je čas to začít brát vážně. Byl jsem unavený a nechtěl jsem usnout s pérem v ruce. Zaujal jsem pod peřinou pohodlnější polohu a snažil se soustředit.

Vylovil jsem si v hlavě vzpomínku, u níž jsem se vždycky udělal. Ruby Carterová, uvězněná mezi mnou a svou kamarádkou Leslie, se zády přitisknutá k mé hrudi opilecky smála a já jí právě sahal pod tričko. Ruby měla naprosto dokonalá prsa a já si přesně pamatoval to překvapení, když jsem zjistil, že je Leslie měla v ruce první. Naše dlaně se potkaly na Rubyině podprsence, do níž jsme se oba pokoušeli dostat, zatímco ona se svíjela pod našimi doteky.

Každý detail té noci jsem měl perfektně uložený v paměti. Doteď jsem cítil vůni pracího prášku z jejího povlečení a slyšel to zadýchané sténání, když Leslie putovala rukama po jejím těle. Obě zkoušely něco nového a chtěly víc. Netušil jsem, jak se hvězdy dostaly do tak dokonalé konstelace, aby mohl nastat právě takový moment, ale ani jsem se nad tím nechystal přemýšlet.

Zesílil jsem stisk a kroužil si kolem žaludu, ale pak jsem si musel zatřepat rukou, abych vyhnal nastupující křeč. V hlavě mi dál bouřily Rubyiny vzdechy a já si vybavil, jak jsem jí strčil prsty do džínů. Rozhodl jsem se ustoupit Leslie z cesty u horních partií a přejít rovnou k té nejlepší části. Přivést Ruby na vrchol.

Nic podobného jsem nezažil. Před ní i po ní už jsem se ženami šukal, ale se žádnou z nich se to nedalo srovnat. Pod nápirem orgasmu se intenzivně třásla. Vlny slasti jí škubaly celým tělem a z hrdla se jí hrnuly hluboké steny, znovu a znovu. Během těch deseti měsíců, kdy jsme spolu chodili, jsem jí to udělal nesčetněkrát, ale pokaždé to na mě působilo... nově. Jako šokující překvapení.

Stiskl jsem si ho ještě víc a zabořil mě prsty. Přemlouval jsem křeč, aby ještě nepřicházela. Nebo mě snad bolely, protože se chtěly zase zabořit mezi Rubyiny nohy jako tehdy? Byla tak mokrá. Líbání s Leslie vzrušovalo nás oba a ta naděje, že se toho stane ještě víc, nás přiváděla k šílenství.

Sotva jsem se tam Ruby dotkl. Jen jsem přešel po jejím zduřelém poštěvátku a už sebou silně zacukala. Ramena se jí s hlasitým nádechem roztřásla a ona se rozplynula.

„*Kurva*,“ zašeptal jsem ve své prázdné ložnici. Opakoval jsem, co křičela ona, když se udělala na mých provlhlých prstech. Byl jsem právě tak blízko k orgasmu jako tehdy, ale dnes jsem se nemusel držet zpátky. Dnes jsem potřeboval ukojit jen sám sebe. Ještě jeden pohyb a bude co uklízet.

Zazvonil mi telefon. Hlučně vibroval na mém nočním stolku a ozářil pokoj tlumeným světlem.

Ježíši Kriste, který debil v jednu ráno nepošle SMSku?

Když jsem si přečetl jméno na obrazovce, přestal jsem pohybovat rukou. *Payton McCrearyová*. I když už by tam mělo být Wardová. Před týdnem se totiž moje strašně nezávislá sestra vdala a překvapivě si vzala manželovo příjmení. Už se vrátila z líbánky, nebo v opilosti zapomněla na časová pásma?

Projel mnou divný pocit. Payton byla divoká, ale ne bezohledná. Nevolala by v tuhle hodinu, kdyby to nebylo naléhavé. Ovšem pokud bylo, proč by o pomoc volala zrovna mně?

„Haló?“ ohlásil jsem se a pustil svůj penis.

„Kyle.“ V Paytonině hlasu zněla úleva. „Co teď děláš?“

„Honím si, a ty?“ Zatnul jsem zuby. Proč jsem to, kurva, řekl?

Vůbec se nad tím nepozastavila. „Mohl by ses dodělat později? Potřebuju... tvoji pomoc.“

Pulzující erekce mi začala pozvolna ochabovat. Moje sestra byla sebejistá, ale zrovna teď tak vůbec nepůsobila. Její nervozita mě znervóznila.

„Pomoc s čím?“ Zmateně jsem zamrkal a posadil se.

„Potřebuju s tebou mluvit. Můžeš přijet?“

„Teď?“ Odhodil jsem peřinu a stoupl si. „Máš tam Dominika?“

Moment. Byl jsem ještě zpomalený, jak se mi pomalu vracela krev ze spodních pater do mozku. Říkala přece, že byly jejich líbánky krátké kvůli jeho náročné práci.

„Ne, nejsem doma.“

„Dobře, a kde jsi?“

Odmlčela se. „Na Federálním úřadě.“

Ztuhl jsem. „Kde že jsi?“

„Vyslýchá mě FBI.“ Mluvila trochu zastřeně. „A ještě někoho z mých přátel.“

„Evie?“ zeptal jsem se. Byly nejlepší kamarádky už od vysoké. „Proč vás vyslýchají?“

„Evie ne. Jmenuje se Julius a je to... složité. Mohl bys přijet? Jako myslím... teď hned? Řekla jsem mu, ať mlčí, dokud nepřijedeš.“

Začínal jsem chápat. Payton mi nevolá o pomoc jako svému velkému bráchovi. Pokoušel jsem se ignorovat vlastní zklamání. Vychovali ji přece naši rodiče. Byla samostatná, hrdá a silná. Dávalo smysl, že mě potřebuje jen jako právního zástupce.

„Jo,“ řekl jsem a vydal se ke svému šatníku. „Budu tam co nejrychleji to bude možné.“ Díval jsem se na výběr ve skříni. „Jak moc vážné to je?“

Paytonin hlas zněl přidušeně. „Vem si svůj nejděsivější oblek.“

Když jsem prošel bezpečnostní kontrolou, odvedli mě ke kanceláří FBI a potom chodbou k malé zasedací místnosti, která zjevně sloužila i k vyslýchání. Šedivý koberec, levný stůl a žádná okna. Moje sestra seděla na jedné z opotřebovaných židlí a prázdným pohledem zírala na seznam hledaných na zdi.

Vypadala na mnohem méně než svých dvacet osm let, když tam seděla tak sama se shrbenými rameny a z jejího výrazu číselly obavy. Byla atraktivní, což jsem věděl, protože jsem to slyšel od kluků na střední – těch, kteří byli dost blbí, aby mi vykládali, jak šukatelná je podle nich moje sestra.

Vyrostla z ní nádherná žena. I kdybych si to nebyl schopný uvědomit, její snoubenec Dominik by mi to ihned připomněl. *Manžel*, opravil jsem se. Jak jsem mohl zapomenout, že se moje sestřička vdala? Matka po mně tu sobotu nepřestávala vrhat zklamané pohledy. Ani jsem si na svatbu nepřivedl holku.

„Bože, děkuju, že jsi tu!“ Payton vyskočila na nohy a čtyřmi rychlými kroky byla u mě. Objala mě kolem ramen a stiskla.

„Jsi v pořádku?“ Když přikývla, dodal jsem: „Drží tě tu? Jsi z něčeho obviněná?“

„Ne, já ne. Jen otázky.“ Napřímila se. „Jsem ráda, že jsi tu.“

Nikdy jsme si nebyli moc blízcí. Na mě byl vyvíjen tlak ze všech stran, a kdybych měl být upřímný, švalo mě, jak odlišně s námi rodiče zacházeli. Nesnášel jsem Payton za to, že si vždycky dělala, co chtěla. Máma s tátou se chovali, jako bych byl to lepší dítě. To chytřejší. I když ve skutečnosti byla rozhodně inteligentnější ona. Na to, jak obejít nesouhlas rodičů, totiž přišla skoro o deset let dříve než já.

Náš vztah se změnil až loni, když jsem se přestěhoval zpátky do Chicaga. Pomalu jsme pronikali na nové území a konečně se víc poznávali. Podělila se se mnou i o své kamarády. Návrat z New Yorku byl dost náročný. Proč bylo tak těžké se jako svobodný třicátník seznamovat s lidmi?

Payton se zhroutila zpátky na židli a ukázala na druhou naproti sobě. „Na tohle by ses měl posadit.“

Poslechl jsem ji. „Co se děje?“

„Můžeme tady mluvit?“

„Nesměj nahrávat tvůj rozhovor s právníkem.“ Do čeho se to, k sakru, dostala?

Stiskla rty, ale potom odevzdaně zavrtěla hlavou. „Ta vinárna, v níž pracuju... je jen zástěrka. Ve skutečnosti je to luxusní bordel.“

Cože?

To nemůže...

V hlavě jsem neměl nic než zmatek. „Tohle není Nevada, jsme v Cook County. Prostituce je tu nelegální.“

„Jo.“ Zdálo se, že s ostrážitým výrazem ve tváři pečlivě zkoumá moje reakce. „Já mám na práci sjednávání ceny mezi klienty a našimi holkami.“

Cloumaly se mnou emoce. Payton pracovala v nelegálním nevěstinci. Aspoň že nebyla jednou z těch *holek*. „Takže,“ pokoušel jsem se nějak formulovat myšlenky, ale moc mi to nešlo. „Ty nejsi mezi těmi, které spí s klienty za peníze?“

„Ne, ne... Už ne.“

Zavládlo ticho.

Tím, kurva, myslí co?

Payton si prohrábla vlasy a odhrnula si je z obličeje. Naklonila se ke mně. Její výraz potemněl. „Mám ráda peníze a mám ráda sex. A jsem v něm kurevsky dobrá. Takže jo, chvíli jsem dělala společnici a nelituju toho.“ Napřímila se a bylo vidět, že se chystá bránit. „Tam jsem ve skutečnosti poznala Dominika.“

Měla pravdu, bylo zatraceně dobře, že jsem seděl, protože její slova mě naprosto šokovala. „Dominik s tebou byl za peníze?“

„Jo.“ Zamračila se, jako by ji najednou napadla lepší odpověď. „Ne, vlastně nebyl. Na tom nezáleží. Už je to spousta let. Po seznámení s Dominikem jsem tam pracovala už jenom když Joseph potřeboval pomoc s vedením nebo když některá z prodejních asistentek onemocněla.“

„Moment, moment.“ Narovnal jsem se. „Joseph Monsato?“

Znovu přikývla. „Až do loňského roku ten klub patřil jemu.“

Mozek jsem měl zaplavený myšlenkami. Několikrát jsem dělal křena na Paytoniných večerích s Dominikem, Josephem a Noemi. Payton byla prostitutka a Dominik její zákazník, takže Joseph byl... její pasák? Dobrý bože, co mi řekne dál? „Ježíši. A Noemi? Ta tam dělala taky?“

„Ne, to vůbec. Právě kvůli ní se klubu vzdal.“

Pod náporem šokujících informací se můj mozek soustředil na hlouposti. S Josephem jsem se vídal rád. Obdivoval jsem jeho dominantní osobnost a na způsobu, jakým zacházel se svou snoubenkou, bylo něco... *poutavého*.

Ne jenom poutavého, spíš fascinujícího. Vypadalo to, že Noemi zcela ovládá, ale přitom v něm i její nejmenší gesto nebo slůvko mohlo vyvolat ohromující reakci. Jako by byl neustále naladěný na všechno, co si myslela nebo cítila. Když jsem byl s nimi, trochu jsem žárlil.

Chtěl jsem to, co měli oni.

Ale teď? Měl jsem pocit, jako bych s ním neměl nic společného. Joseph prodával sex. Kurva, prodával sex s *mojí sestrou*, a i když to dělala dobrovolně, ta myšlenka mě neskutečně vytáčela.

„Chápu, že potřebuješ čas,“ přerušila Payton můj tichý záchvat vzteku, „ale žádný nemáme. Julius potřebuje pomoc teď.“

„Kdo?“

„Můj kamarád. Manažer toho klubu.“

Odvrátil jsem od sestry pohled a zadíval se na stůl pokrytý škrábanci. Chtěla po mně, abych obhajoval pasáka? Váhal jsem. „Dobře, když nechám stranou všechny ty osobní sračky, jak přesně je v tom zapojená FBI?“

„Dneska večer jsem sjednávala obchod mezi naší holkou a jedním kokotem, a jakmile jsem opustila místnost, všechno šlo do hajzlu. Ten chlap se ji pokusil zabít, a kdyby ho Julius nezastavil, udělal by to.“ Payton nabrala sílu na další vyprávění hlubokým nádechem. „Ve výsledku to vypadá, že tahle ženská, kterou jsem považovala za kamarádku, je ve skutečnosti agentka FBI v utajení a ten kokot je kongresman. Tedy byl. Nemysli si, že ti nechají funkci, když se někoho pokusíš uškrtit.“

„Takže tam byla na misi s cílem zničit klub?“

„Ne, to si nemyslím. Regan...“ Lehce se zamračila. „Ta *agentka* v klubu pracovala déle než rok.“

Kdyby to tak skutečně bylo, federálové by tolik času k uzavření klubu nepotřebovali. Takže museli být nasazení na někoho jiného. Toho kongresmana? Možná jiné velké zvíře z Chicaga?

„Byla jsi u toho napadení?“

„Osobně ne, ale Julius to má celé natočené.“

Její pohled něco naznačoval a já ihned pochopil: „Julius to má. FBI ne.“

„Je chytrý.“ Vstala ze židle, čímž mě donutila udělat totéž. „Víš, jakou má to video cenu.“ Payton přistoupila blíž. „Podívej, vím, že toho po tobě chci hodně, ale mohl bys mu pomoci? Zachránil Regan život a zavolal záchranku, i když věděl, že to jeho klub zničí. Je to dobrý chlap.“

Sklopil jsem pohled k její ruce, která mě lehce držela za paži.

„Prosím, Kyle.“

Doteď jsem Payton zklamal prakticky při každé příležitosti. Neplánoval jsem v tom pokračovat.

Nasadil jsem sebejistý hlas. „Samozřejmě. Kde je?“

Druhá kapitola

O MĚSÍC POZDĚJI

Lžičky. Ano, opravdu jsem se právě chystal napsat soudní návrh o lžičkách.

Keith a Elizabeth Gillespiovi už se rozváděli přes dva roky. Byli spolu třiačtyřicet let a já si byl jistý, že se právě tak dlouho nenáviděli.

Proč se tedy vůbec brali? Keith na to říká, že je fantastická v posteli – *dodnes*.

Snažil jsem se jim spravedlivě rozdělit majetek, ale oni se neustále hádali úplně o všechno. Před měsícem to byly záclony. Teď se prali o sadu sběratelských lžiček z dovolené v Římě. V roce 1997.

Před dvěma lety jsem pracoval pro jednu špičkovou firmu na Manhattanu – na důležitých případech. Teď jsem řešil Gillespiovic parodii na rozvod, případ z nehlubšího právníckého dna. Můj trest za to, že jsem po promoci nešel do advokátní kanceláře James, Franklin a McCreary, jak chtěli rodiče. Ani po pěti letech se přes to nedokázali přenést.

Otočil jsem se ve své kancelářské židli a zahleděl se ven skrz prosklenou stěnu. Díval jsem se do zatmavených oken výškové budovy naproti. Kdybych se v křesle předklonil, uviděl bych mezi obrovskými domy kousek Michiganského jezera.

„Kyle.“

Ve dveřích stál můj otec a jednou rukou se opíral o zárubeň. Vlasy mu dávno začaly šedivět a na spáncích už byly úplně bílé. Vypadal díky tomu důvěryhodně, i když ve skutečnosti to byl žralok.

„Co máš na programu na silvestra?“

Rodiče chtěli trávit svátky pohromadě? To by bylo poprvé.

„Zatím nic. Proč?“

„Tvoje matka přislíbila účast na benefiční akci a zároveň na půlnoční plavbě s našimi partnery.“ Už jsem věděl, co tím chce říct, ale nedal mi dost prostoru k námitkám. „Potřebujeme, abys za nás šel na tu benefici.“

„Uf... Ne, díky.“

Vkročil do kanceláře a zavřel za sebou. „Jistá škola bude slavnostně otevírat McCrearyho divadlo, takže tam musí být McCreary. Kvůli novinářům.“

Spolkl jsem nadávku. Payton požádat nemohli. Ani si nenechala obě příjmení, vzala si jen Dominikovo, jako by se nemohla dočkat, až se toho našeho zbaví.

A rodiče by si nemohli nechat ujít žádnou akci se svými drahými partnery. Výraz otcovy tváře jasně naznačoval, že *ne* nebere jako odpověď.

Protřel jsem si obličej a zmáčkl si vrásku, která se mi formovala mezi obočím. „Dobře, dobře.“ Mé staré já by to prostě odkývalo, ale teď už to tak jednoduché nebude. Když mám obětovat volno na nějaké symbolické stříhání pásky, něco si za to zasloužím. „Ale svůj příští případ si vyberu sám.“

Otcovu tvář zkřivila nelibost. Jako by ho urazilo, že jsem jen slepě neposlechl jeho požadavek. Ale neměl na výběr. Jeho výraz se rezignovaně uvolnil. „Přijímám.“

Když opouštěl mou kancelář, otočil jsem se zpět k monitoru svého počítače. Udělal jsem, co jsem mohl, abych právě mohl psát svůj naprosto poslední návrh o zatracených lžičkách.

Fotbalový stadion Soldier Field byl plný fanoušků Chicago Bears, kteří už se nemohli dočkat své hry. Vyjel jsem po eskalátoru a dvěma různými výtahy, načež jsem klikatou chodbou došel k lóži. Vzal

jsem si Juliusův případ *pro bono*, aby na to nepřišli rodiče, a on mě za odměnu pozval na zápas. Bears hráli proti svým úhlavním nepřátelům, Green Bay Packers z Wisconsinu.

Lístky musely stát majlant, ale Julius to měl poštěfované: na univerzitě byl v týmu s Tariqem Crawfordem, který dnes hrál americký fotbal právě za Bears. Minimálně třetina fanoušků, jež jsem po cestě do lóže zahlédl, měla na sobě dres s Crawfordovým číslem.

Za dveřmi jsem si pověsil kabát a podíval se přes celou prostornou místnost na stadion. Hráči už se rozehrávali na trávníku, pomalu žlutnoucím přicházející zimou.

Lóže byla z poloviny zaplněná lidmi, spíše ženami než muži, a u stolů na boku pod černobílým portrétem zakladatele Chicago Bears sedělo pár dětí, zabraných do svých tabletů.

Julius už seděl v jedné ze stupňovitých řad kožených sedadel čelem ke zkosenému průhledu. Díval se na hřiště naprosto klidně a mě napadlo, kolikrát už ho odsud asi viděl.

„Ahoj,“ pozdravil jsem ho.

„Přišel jsi!“ Julius vstal a pevně mi stiskl ruku. Byl to velký chlap, který by vás mohl děsit, kdybyste ho neznali. Na holé lebce se mu leskla tmavá kůže, ale úsměv měl neuvěřitelně nakažlivý.

Pomohl jsem mu vyjednávat s FBI. Jeho klub mohl dál fungovat pod dozorem federálů, a dokud plně spolupracoval, měl on i jeho zaměstnanci imunitu. Včetně mé sestry.

Jakmile byl jeho případ uzavřen, z klienta se stal kamarád. Payton měla pravdu: bylo nemožné si ho neoblíbit.

Když se zase posadil, zaujal jsem místo vedle něj. „Asi jste si s Tariqem blízcí.“

Jeho tváří proběhl zvláštní stín. „No, tyhle lístky jsou vlastně od Court.“

„To je kdo?“

„Courtney Crawfordová.“ Jeho odmlka nezněla dramaticky, ale získala mou plnou pozornost. „Je to, ehm, Tariqova žena. Říkala, že je nevyužije, tak je dala mně.“

Vstupenky na hru proti Packers? „To si tedy nechává ujít velkou událost.“

„Jo.“

Všechno, co nevyslovil, i to, jak odvrátil pohled do dálky, vydalo za víc než tisíc slov. Trable v ráji Crawfordovic manželství? Zcela určitě za tím byl delší příběh, ale neptal jsem se.

Vrátili jsme se k hovoru na lehčí témata a soustředili se na zápas. Když se blížil konec první čtvrtiny, Tariq srazil běžícího zadáka a uvolnil míč, načež se ho všichni hráči snažili získat zpět. Lóže se otřásala výkřiky, hlavně těmi Juliusovými.

„Chybí ti hraní?“ zeptal jsem se, když se řev publika konečně uklidnil.

„Ne. Možná. Tariq se občas zmíní i o dvou zápasech za den, na to se můžu vysrat. Nebo i Court píše, že se vrátil domů úplně zničený.“

Julius udělal grimasu a dlouze se napil piva, jako by se snažil sám sebe umlčet. Co to bylo za reakci? Nechtěl, abych věděl, že mu Tariqova žena píše smsky?

Měl jsem to nechat plavat, ale byl jsem příliš zvědavý. „A proč tu tedy vůbec není?“

„Ona totiž...“ Povzdechl si. „Asi to není tajné. Už jim to nefunguje.“ Rozhlédl se kolem, jestli někdo neposlouchá. Potom se naklonil blíž ke mně a ztišil hlas: „Tariq je fakt borec a tak, ale ona má na víc.“

Dílký zapadly do sebe.

„Kurva, Juliusi,“ šeptal jsem s potlačovaným úšklebkem, „hádám, že Tariq o tom neví? Jinak by ti asi nedal ty lístky.“

„O čem to mluvíš?“

„Že mu chceš ošukat ženu.“

Třetí kapitola

Julius si mohl vykládat, co chtěl, ale to, jak vzápětí zděšeně vyvalil oči, potvrdilo mé podezření.

„Ne, kámo! Tak to není!“ Opět přejel pohledem okolí, aby se ujistil, že jsme v bezpečí. „Je to jen kámoška.“

„Jo, kámoška, do které chceš strčit péro.“

Nejspíš bych si z něj neměl dělat srandu. Byl obrovský a viděl jsem, co dokázal, když do své pěsti vložil opravdovou sílu. Čelist bývalého kongresmana Bennetta byla pravděpodobně doteď sdrátovaná. Ale pořád jsem věřil, že by jen tak neublížil ani mouše.

„Chcípni, Kyle.“ Jeho hlas zůstával vřelý. „Jo, přál bych si, aby si mě na vysoké všimla dřív než jeho, ale to už je pryč.“ Dopil zbytek svého piva. „Ani se jí nedotknu.“

Ulevilo se mu, když mi svěřil tajemství? Byl jsem rád, že ho se mnou sdílel, a neplánoval jsem si ho dál dobírat. Místo toho jsem vstal a zeptal se ho: „Chceš ještě pivo?“

„Jo, jasný.“

Náš rozhovor se přes poločas zase uvolnil, přestože Packers vedli. Courtney Crawfordová bývala roztleskávačkou na OSU, ohijské univerzitě, a Tariq ji sbalil dřív, než dostal Julius tu nejmenší šanci. Líbila se mu už hodně, hodně dlouho.

„Takže, kámo, už se musím zeptat,“ promluvil Julius, „nikde žádná ženská?“ Zatvářil se, jako by se mu jeho vlastní domněnka vůbec nezamlouvala, „nebo chlap?“

Uchechl jsem se. „Ne, momentálně není na obzoru žádná *ženská*.“

„Jsem jen zvědavý,“ odpověděl. „Taylor to na tebe na Paytonině svatbě brutálně zkoušela, ale úplně jsi na to kašlal.“

Taylor, jedna z Paytoniných kamarádek z práce, byla krásná, ostatně jako všechny Juliusovy holky. Tou dobou jsem ještě nevěděl, co dělala, ale předstíral jsem, že jsem vůči jejímu nekonečnému flirtování imunní. „Byla fajn, ale... bylo jí moc.“

Nenapadlo mě nic pěkného, co bych o ní mohl říct, tak jsem nechtěl říkat nic. Do třiceti vteřin od seznámení bylo jasné, že spolu nemáme nic společného, a její pokusy o konverzaci mi začaly být protivné.

Trochu jsem se posunul a kožené křeslo pode mnou zavržalo. „Co jsem se vrátil z New Yorku, je trochu problém potkat holku, se kterou bychom si sedli.“

„A proč ses vrátil?“

Dodnes se mi nepodařilo vymyslet přesvědčivou lež, kterou bych na takové otázky odpovídal. Koukal jsem na muže vedle sebe, jehož tmavé oči vyzařovaly jen zvědavost a ani nejmenší náznak odsuzování. Mohl bych mu říct pravdu. Dostal jsem z něj jeho tajemství a zdálo se, že mu to ulevilo. Možná bych se mohl podělit i já a cítil bych se taký tak.

„Zapletl jsem se tam s jednou ženou. Myslel jsem, že jde jen o sex, ale pro ni to asi bylo...“

„Něco víc,“ doplnil mě s přikývnutím.

Zdůraznil jsem: „Mnohem víc.“

Sharon čekala ten druh „víc“, který zahrnoval šperk v černé krabičce, ale k tomu jsem nemohl mít dál. Chápal jsem věrnost a závazek, ale to, co bylo mezi námi dvěma, bylo něco zcela jiného než láska.

„Pár měsíců jsme spolu blbli. Když to začínala být nuda, přišla s tím, že chce zkusit *cokoliv*, co by se líbilo mně. A mě docela lákalo... no, kurva. Ty věci, které se dělají ve tvém klubu. Takže když nabídl, že si to vyzkoušíme, tak jsem jako totální kretén souhlasil.“

„To nezní jako že to dopadlo dobře.“

I když jsem věděl, že nehne brvou, stejně to nebyla informace, kterou by se mi úplně chtělo vyslovit. „Koupil jsem si na amazonu takovou sadu, pouta a další hračky. Nesuď mě.“

Usmál se. „A jí se to nakonec nelíbilo?“

„Zdálo se, že ano. Nebo aspoň *při tom* to říkala.“ Odmlčel jsem se, když jsem si vybavil svou absolutní zmatenost, která následovala. „Myslel jsem, že jsme si pěkně užili a to bylo všechno. Ale ráno úplně otočila. Byla to pro ni jen manipulační taktika a byla fakt hodně nasraná, když jsem jí vysvětloval, že to s ní vidím jinak.“

V hlavě mi zazněla ozvěna Sharoniných slov: „*Takže jsem tvůj debilní fetiš snášela pro nic?*“ křičela na mě.

Fetiš.

Všechno, co jsem udělal, bylo pár plácnutí a sprostých slov. Kdybychom ten večer natočili na video, ani by si nezasloužil štítek #hardcore.

„Když Sharon nedostala, co chtěla, úplně jí přeskočilo. Řekla, že po tom, co jsem jí udělal, spolu už nemůžeme pracovat.“

„A kurva.“ Julius zvážněl. „Vy jste spolu pracovali?“

„Jo. Byla senior partner v té právníkové firmě, kde jsem pracoval. V podstatě to byla moje šéfová.“ Slupoval jsem etiketu svého piva. „Věděl jsem, že je blbost se s ní zaplést, ale stejně jsem to udělal.“ To bylo bolestivé přiznání. „Zkurvil jsem to. Pořádně.“

Chvilku mlčel, jako by nad tím přemýšlel.

„To se stává,“ řekl nakonec upřímným hlasem.

„Sharon se mi mstila tak, že jsem si u jiné slušnější kanceláře v New Yorku nemohl najít práci.“ Vynechal jsem tu část, kde jsem jí to musel oplatit, načež mi pro dobro vlastní pověsti prostě zaplatila, abych z New Yorku v tichosti vypadl.

Vrátil jsem se do firmy svých rodičů a snažil se za ni být vděčný, ale bylo to náročné.

Zato bavit se s Juliusem náročné nebylo. Konverzace utichla jen výjimečně, a když už se tak stalo, tak to ticho nebylo nijak trapné. Jen jsme si vyměňovali otrávené pohledy, když byli Bears stále více pozadu, a střídavě jsme bručeli nad výkonem rozhodčího.

„Musím se zeptat,“ řekl jsem ke konci čtvrté čtvrtiny, „co máš v plánu s Courtney, až jednou bude zase k mání?“

„Nic,“ odpověděl rezignovaně.

„Kvůli Tariqovi?“

„Ne. Tariq pro ni není dost dobrý.“ Tvářil se vážně. „Ale to nejsem ani já.“

Úterý mi připadalo jako pondělí a už jsem si dělal druhý hrnek kafe, abych vůbec vydržel vzhůru. Když jsem se vracel od kávovaru, podíval jsem se do zasedací místnosti v prostředku naší kancelářské chodby.

Byla za prosklenou zdí, což byl strategický design pro případ, že by se někdo z nás dostal do potíží a potřeboval posily. Můj otec seděl s rukama složenýma na velkém stole a nakláněl se dopředu, zatímco poslouchal ženu naproti sobě. Neviděl jsem z ní nic moc, jen nakrátko ostříhané blondaté vlasy.

Obvykle se s klienty setkával o samotě ve své kanceláři, která byla navržena tak, aby oslňovala i zastrašovala. Vzal jsem to oklikou přes přední lobby.

„Proč má táta schůzku v zasedačce?“ zeptal jsem se asistentky sedící za stolem.

„Má v kanceláři klienta, tak mě požádal, abych paní Crawfordovou poslala právě tam,“ odpověděla. „Vlastně se ptala po vás, ale váš otec říkal, že máte plno a že to zvládne sám.“

„Courtney Crawfordovou?“

Asistentka přikývla.

„Hovno zvládne,“ zamumlal jsem si pod vousy.

Vykročil jsem tak rychle, jak to jen můj plný hrnek kávy dovolil, a otevřel dveře. Otec ke mně zvedl zrak a zamračil se. Mávl jsem rukou směrem k chodbě v jasném signálu: „*Musíme si promluvit venku.*“

„Pardon,“ řekl Courtney a vstal, „omluvte mě na okamžik, paní Crawfordová.“

Otočila hlavu, čímž mi poskytla pohled na svůj profil, a kdybych nebyl tak nekonečně nasraný, nejspíš bych se široce usmál. Bože, ta byla pěkná. Představa Juliuse, jak se snaží o tuhle drobnou bílou holku, byla tak sladká, až mě málem rozbolely zuby.

Táta počkal, až se za námi zavřou dveře, než promluvil: „O co jde?“

„Právě máš schůzku s mojí klientkou.“

Měl tu drzost tvářit se zmateně. „To je jen další rozvod. Myslel jsem, že si chceš další případ vybrat sám, aby ses jim mohl vyhnout.“

Kokotina. Tohle bude hodně sledovaný rozvod. Tariq Crawford je milionář a pokud neměli předmanželskou smlouvu... Otec se snaží okrást vlastního syna. Přimhouřil jsem oči. Vtipné, jak je u mých rodičů práce vždycky na prvním místě před rodinou. Cítil jsem nutkání mu připomenout, že to cítím stejně. „Ptala se po mně. Jméno, *Roberte.*“

„Jen jsem ti chtěl prokázat laskavost.“ Zarazilo ho, že jsem použil jeho křestní jméno, ale já chtěl zdůraznit pracovní ráz našeho vztahu.

„Dobře, děkuju, ale zvládnou to.“

Zavrtěl hlavou a sáhl po klice na znamení, že se vrací dovnitř. „To je v pořádku. Už jsem s paní Crawfordovou začal. Víš co? Můžeš se kouknout na seznam klientů a vybrat...“

„Nepůjdu na tu silvestrovskou benefici.“

Okamžitě ztuhl s klikou v ruce a dveřmi otevřenými na pár centimetrů. Zase je zavřel a otočil se ke mně se vztekem v očích. „Nemám rád, když mi někdo vyhrožuje.“

„Ne? Tak to sis vybral špatnou práci. Já zas nemám rád, když mi někdo přebírá klienty.“

Následující hádka se už pravděpodobně odehrála jen v jeho hlavě – stejně jako v mojí –, zatímco jsme na sebe beze slova zírali. Po chvíli bylo z jeho tváře patrné, že pochopil, že nevyhraje. Stiskl rty a hluboce a rezignovaně se nadechl.

Vešel jsem s ním do zasedací místnosti a počkal, až mě představí. Courtney měla velké modré oči s dlouhými řasami, které jí dodávaly srnčí výraz. Vlasy sčesané do strany. Minimum make-upu, nebo byl aspoň tak mistrně nanesený, že to tak působilo.

„Takže,“ pokračoval otec, když si sbíral tablet, tužku a papíry, „mrzí mě, že to budete muset všechno opakovat Kylovi, ale jste v dobrých rukou.“

Postavil jsem na stůl hrnek s kávou a posadil se. „Rád vás poznávám, paní Crawfordová. Slyšel jsem, že jste mě sháněla.“

Přikývla a hrála si s vlastními prsty. Na prsteníčku nic neměla, což pro mě bylo dobré znamení. Bylo těžší, když se klient ještě nesmířil s tím, co se mělo dít.

„Julius,“ doplnila. „Říkal, že jste mu před pár měsíci pomáhal s nějakými právními problémy.“

Podle neutrálního výrazu v její tváři jsem usoudil, že netuší, o co šlo. Nevěděla, čím se Julius živí? Jeho komentář o tom, že pro ni není dost dobrý, teď dával mnohem větší smysl.

„Ano, to je pravda,“ odvětil jsem, „ale o tom samozřejmě nesmím mluvit. S čím mohu pomoci vám?“

Její oči zaplavily slzy, ale několikrát zamrkala a byly zase pryč. „Potřebuji rozvodového právníka. Dobrého.“

Usmál jsem se a doufal, že to působí upřímně a ne namyšleně. „Perfektní. Já jsem obojí.“

Čtvrtá kapitola

RUBY

Jak se mi, kurva, vždycky podařilo si tak hrozně zašpinit brýle? Skoro jsem je nenosila. Zapomněla jsem si objednat nové čočky a dnes ráno jsem si zničila poslední pár, když jsem se snažila si nasadit tu levou. Zkurvený život. Mé brýle s černými obroučkami byly pěkné, ale levné.

Ještě ve výtahu, po cestě do lobby opoziční firmy, jsem se je snažila vyleštit. Šmouha nechtěla pustit, takže jsem v nich vypadala jako cvok. Drhla jsem sklíčka, potom na ně koukla proti světlu, a zase jsem se vrátila k čistění.

Sedla jsem si do křesla a ani jsem nevěděla, kde přesně se nacházíme. Henry tento případ vedl a vytáhl mě kvůli němu ze záplavy juniorů, a to hlavně protože jsem žena. Usoudil totiž, že budu výborná v zapisování poznámek. Sexistické prase. K případu mi řekl jen to, že jde o fotbalistu a *velký zvíře*.

Výtahem jsme jeli spolu a vypadlo z něj, že se pan Velký Zvíře jmenuje Tariq Crawford. Ten ve svém šedivém obleku vypadal dost nešťastně, ale říkala jsem si, že to bude spíš z toho, co měl před sebou, než z toho, co měl na sobě. Sport mě moc nezajímal, ale věděla jsem, že se profesionální hráči museli na cestách oblékat pěkně. Pravděpodobně měl drahých obleků plnou skříň.

Nebo možná plný pokoj na hotelu. Těžko říct, jaký druh rozvodu to bude.

Byl atraktivní. Vysoký, štíhlý, s tmavou kůží a krásně černýma, výraznýma očima. Vlasy měl spletené do hladkých dredů svázaných v týle, což mu dodávalo profesionální a seriózní vzhled.

Zasedací místnost nebyla prázdná.

Naproti mně seděla drobná blondýnka. Na stole před sebou měla jen telefon a na okamžik zabloudila bolestným pohledem k Tariqovi. Takže zjevně manželka. Byla roztomilá, a kdyby se usmála, určitě by byla přímo okouzlující. Ale dnes se neusmívala. Její oči byly přeplněné smutkem.

Vedle ní seděl krásný kus chlapa. Na ramenou mu perfektně seděl tmavě šedý oblek a stejně tak dokonale měl uvázanou fialovou kostkovanou kravatu. Jeho sexy rty rámoval krátký plnovous, pokud se to tak dalo nazvat. Hnědé vlasy měl ležérně rozčuchané, až se mi je chtělo prohrábnout prsty a trošku ty konce uhladit. Barva jeho vlasů a vousů skvěle zvýrazňovala modř jeho očí.

Které na mě upíral s výrazem, který mohl značit absolutní zděšení. Moment.

Kurva.

Drát.

„Kyle?“ vykoktala jsem tiše.

Viditelně polkl. „Ahoj, Ruby.“

To není možné. To kurva není možné. Odrhla jsem od něj pohled a ohlédla se na Henryho. Mohl mě varovat, že Crawfordovu ženu zastupuje jediný chlap, který mi kdy zlomil srdce. Jenže Henry o mně nic nevěděl, protože byl sexistické prase, a i kdyby nebyl, svou minulost s Kylem jsem nesdílela úplně nadšeně.

Henry zvedl obočí: „Vy se znáte?“

Nastala dlouhá pauza, kdy ani jeden z nás nic neříkal. Já se nic vysvětlovat nechystala. Ale tady Zdrhal McOdchodson by mohl.

Kyle konečně promluvil: „My spolu, ehm, chodili na vysokou.“

Takhle hezky to shrnul. Pět let jsem čekala na jakýkoliv kontakt, na jeho omluvu. Když jsem tedy konečně uslyšela jeho hluboký, sexy

hlas, a první slova nezněla „*Je mi tak zkurveně líto, že jsem zasraný kokot,*“ málem jsem se naklonila přes stůl a vrazila mu facku. Místo toho jsem se ohlédla na dveře. Jak moc velký průšvih bych měla, kdybych se na Henryho vykašlala? Nebyla jsem si jistá, jestli tam vydržím.

Hlavně když Kyle spustil tu rázovou vlnu vzpomínek.

Nebo s tím, jak teď vypadal v dokonale padnoucím, úžasném obleku.

Henry si zkusil odkašlat, ale všem bylo jasné, že se jen snažil získat mou pozornost. Neochotně jsem přesunula pohled na něj a viděla, jak zvedá jedno rozčuchané obočí. Ten výraz mluvil za vše: *Tys toho chlápka šukala?*

Ignorovala jsem jeho zvědavý obličej a koukla se zpět na Kyla. Polykala jsem vztek a nutila se být profesionální. „Proč už nejsi v New Yorku?“

Pootevřel ústa, jako by se chystal něco říct, ale nic z něj nevylezlo. Nevím, proč jsem byla překvapená. Nic neřekl ani při odchodu. Deset nádherných měsíců a pak se ani nerozloučil. Ani půl slova.

Ne, vůbec jsem nebyla zahořklá.

„To... To teď není relevantní.“ Kyle si narovnal poznámkový blok a otočil se k Henrymu. „Začneme?“

Naprosto neuvěřitelné.

Zapisovala jsem poznámky, poháněná vztekem, a předstírala, že nepřemýšlím nad tím čurákem v šedém obleku naproti sobě, ani nad tím, jak ho chci zaškrtit tou jeho perfektní kravatou. Jako důvod k rozvodu pár uvedl nepřekonatelné rozdíly. Byli chladní, ale ne nepřijemní. Nebo možná kazilo atmosféru jen otevřené nepřátelství mezi mnou a Kylem.

V průběhu celé schůzky jsem mlčela. Nepůsobilo to jako sporný rozvod a všichni se až do poslední chvíle chovali slušně.

„Výše výživného,“ řekl Kyle a otočil list svého bloku.

Henry vypadal uraženě. „Nabídka mého klienta je víc než férová.“

„Pro koho? Pro pána? Právě podepsal šestiletou smlouvu na dvacet sedm milionů dolarů.“

Paní Crawfordová dala hlubokým nádechem najevo, jak je jí situace nepříjemná. Vypadala dost nesvá, ale já jsem se tím přestala zabývat. Musela jsem se soustředit na svého klienta, ne na Kylova.

Pan Crawford poprvé promluvil: „Cariño.“

Podívala se na svého budoucího bývalého. „Nech toho, Tariqu. Nesnáším tu přezdívku.“

„Odkdy?“

Udělala grimasu. „Od vždycky.“

„Pošlu vám zpátky upravenou částku,“ řekl Kyle Henrymu. „Je rozumná.“ V jeho slovech zněl nádech výhrůžky. *Nebráň se, nebo něco uvidíš.* A já znala Kyla dost dobře na to, abych věděla, že to *něco* bude stát za to. Měla bych svého kolegu varovat, aby si dal pozor? Dosud jsem s Henrym moc nepracovala, ale byla jsem si docela jistá, že by ho střet s mým bývalým poměrně dost zničil.

Když byla schůzka u konce, co nejrychleji jsem si sbalila věci. Ukázat Kylovi prostředníček by nebylo úplně profesionální, takže jsem se potřebovala dostat k výtahu dřív, než se to úplně náhodou samo od sebe přihodí. Každou vteřinou v jeho přítomnosti ta pravděpodobnost výrazně rostla.

„Ruby.“ Ten otravně sexy hlas mě donutil zaváhat. „Máš chvíli?“

Zavrtěla jsem hlavou a vrazila si tablet do tašky. Ne, nemám chvíli. Měl na promluvy dlouhých pět let, moje číslo bylo celou dobu stejné. Už jsem mu neplánovala věnovat další čas. Hodila jsem si popruh kufříku přes rameno. *No tak, Henry. Pohni tou prdelí!* Cukalo mi v prostředníčku, jak moc jsem chtěla Kylovi ukázat, že je u mě jednička – jednička v kreténství.

Jeho hlas byl překvapivě naléhavý. „Ruby, na slovíčko.“

„Jo? Co takhle *polib si prdel?*“ vyletělo ze mě bez rozmyslu na celou místnost. Crawfordovi jednohlasně zalapali po dechu, načež se rozhostilo děsivé ticho.

„No,“ přemýšlel Kyle s úšklebkem na tváři, „to jsou ve skutečnosti tři slovíčka.“

Čekala jsem, že po mně střelí další jízlivou poznámku nebo bude po Henrym vyžadovat mou omluvu, ale neřekl nic. Spěchala jsem ke dveřím a napadlo mě, že by mě Kyle mohl následovat, ale hned jsem si za takový pitomý nápad vynadala. Nebyl v loučení nijak zvlášť dobrý a dal mi naprosto jasně najevo, že mlčení je jeho oblíbený způsob.

„Ježíši Kriste, Ruby,“ zavrčel Henry, když se za námi zavřely dveře výtahu a uvěznily mě na malém prostoru s ním a s Tariqem. Klesala jsem pod tíhou zahanbení nejméně dvakrát rychleji než výtah samotný. „Co to, sakra, bylo?“

„Omlouvám se, nečekala jsem, že ho potkám. Nechala jsem se vykoletit a už se to nestane.“

Chvilku bylo ticho a já jsem sledovala, jak se při našem sestupu mění čísla pater u stropu. Na malém prostoru bylo dusno.

„Co vám udělal?“ zeptal se tiše Tariq.

Ptal se ze slušnosti, nebo ho to vážně zajímalo? Byla jsem rozpolcená, chtělo se mi odpovědět, ale... Jak?

„Chodili jsme spolu skoro rok a on... se prostě vypařil.“ To bylo hodně zjednodušeně řečeno, ale postačí to. Zamilovala jsem se do něj, a přestože mi to nikdy neřekl, věřila jsem, že mě miluje taky. Bože, já byla tak naivní.

Byl o rok starší než já a právě nastupoval do posledního ročníku, když jsem na něj narazila v knihkupectví univerzity Randhurst. Oba jsme sáhli po stejné učebnici. Doteď jsem si ten moment tak živě pamatovala. Vybavovalo se mi, jak nadšená jsem byla, že se mnou hned zapředl konverzaci. Jak mě vzalo, když si řekl o moje číslo. Tedy, v podstatě se ho přímo dožadoval, ale já až tak moc přesvědčovat nepotřebovala. Byl chytrý, vtipný a tak kurevsky krásný.

Náš vztah byl divoký a úžasný. Sedli jsme si naprosto ve všem, nebo jsem si to aspoň myslela. Konverzace, politické názory, a hlavně

my dva v posteli. Ano, tam jsme se rozhodně naprosto skvěle shodovali.

Když mu přišla nabídka z té firmy v New Yorku, začalo to mezi námi být trochu zvláštní. Nemohla jsem za ním jen tak odejít z vysoké, když mi zbýval jen jeden ročník, a co bylo ještě důležitější, sám mě o to ani nepožádal. Chodili jsme kolem toho zásadního rozhovoru po špičkách asi tak měsíc, zatímco se kvapem blížila jeho promoce.

Ani jeden jsme nechtěli vztah na dálku. Byla jsem přesvědčená, že takové věci fungují jen v případech, že už na dálku začnou. Ani náhodou bychom nepřežili, kdyby nás dělilo přes dvanáct set kilometrů. Já Chicago milovala, ale Kyle dal jasně najevo, že se odsud chtěl zdekovat hned, jak bude mít v ruce diplom.

Plánovala jsem se s ním rozloučit den po promoci, což mi rvalo srdce. Jak jsem ho mohla líbat a pak se jen dívat, jak ode mě odjíždí v autě nacpaném všemi svými věcmi? Co když to nevydržím a začnu ho prosit, aby zůstal? Přežiju, až to odmítne?

Na to ovšem nikdy nedošlo.

Smutný nádech té vzpomínky okamžitě nahradil čirý vztek. Za to, že mi nacpal do hlavy tuhle hnusnou myšlenku, jsem mu chtěla rozbít hubu. Neotevřel, když jsem mu opakovaně klepala na dveře, a skrz okna bez záclon bylo stejně vidět, že už v jeho bytě nikdo není. Chlápek naproti přes chodbu mi řekl, že se Kyle odstěhoval už před nějakou dobou.

Srdce se mi lámalo dál, když jsem mu volala na mobil a vždycky to spadlo rovnou do hlasovky. Sedla jsem si tehdy na jeho zápraží a brečela, až mi už nezbylo nic než hněv. Trochu na sebe, že jsem se jako naprostý cvok zamilovala do zmrda a nechala se oklamat, ale většina směřovala proti němu.

Takový zkurvený srab.